FLORENCE HULDIGT HITLER

MIDDELEEUWEN HERLEVEN

(Van onzen Romeinschen correspondent.)

Florence, 9 Mei.

De beteekenis van het folkloristisch feest, dat ter eere van Hitler heden in Boboli tuinen gehouden is niet begrijpelijk wanneer niets weet van de oorsprong der Toscaansche feesten.

Toscane was in de middeleeuwen en tot ver in de 17de eeuw het land des vrije gemeenebesten, kleine steden republieken, die elkaar met groote grimmigheid beoorloogden. In de steden bloeide het rijkste cultuurleven dat Europa, na het verval der Grieksche beschaving heeft gekend, doch dit culturele en economische peil kon slechts bewaard blijven, wanneer het kleine vaderland veilig was voor naijverige belagers. Vandaar, dat de burgers zich geregeld oefenden in den wapenhandel en van daar ook, dat in geen ander deel van Europa de ridderspelen zoo zeer ook gemeengoed waren der vrije burgerij. De toernooien bleven steeds een vermaak voor een exclusieve kaste.

In Toscane namen echter ook de koopmansstand en de handwerkslieden er deel aan. Dit gaf aan de bevolking der steden iets ridderlijks en aan het leven iets schoons. En nog is dit niet verbleekt. Wie hier aan mocht twijfelen, behoeft slechts de straten van het uiteraard om haar edele architectuur zoo stemmige Florence aan te zien om bekeerd te worden. Hier vindt men nauwelijks de banale vlaggen van onzen modernen tijd; van alle vensters wapperen de trotsche banieren der gilden en der stadswijken: zinrijke met wapens en heraldieke symbolen versierde vanen. Men ziet op de dundoeken posthorens, harnassen, zalfpotten, enz. Het geheel vormt wat feestelijkheid betreft een tooi, die alles wat Rome of Napels bood overtreft, voor het oog en die dan ook verzorgd werd door een van Italië's meest bekende kunstschilders. Uit de ridderlijke levenshouding zijn ook de volksspelen ontsproten, die eenmaal in alle Toscaansche steden het leven rijk en kleurig maakten.

Thans is van al deze schoonheid slechts één feest waarachtig levend gebleven, de Palio van Sienna. In de laatste jaren heeft men andere feesten en andere spelen kunstmatig doen herleven. Zij waren echter reeds eeuwen dood en dragen het karakter van toeristische kijkspelen, die bij de bevolking geen werkelijke hartstochten wakker roepen. Florence heeft weer zijn voetbalspel volgens oude overgeleverde regels en in fraaie, historische costuums. Het is echter een kijkspel, niet meer. Te Pisa vecht men opnieuw tusschen de bewoners van rechter- en linkeroever van de Arno om het bezit van de brug: eveneens een kijkspel. Arezzo heeft het saracenensteken doen herleven, maar waarachtig levend is slechts Palio van Sienna... Te Sienna heeft de Palio een beteekenis die ver uitgaat boven die van een feest. De Palio is met het geheele leven der stad ten nauwste verbonden.

(Zie verder Laatste Berichten.)

---

klasse bevatte een eetzaal van slechts luttele meters lengte, met een ruwe tafel; het eten bestond uit steeds maar dezelfde gerechten, hoofdzakelijk b e e f, schapenvleesch en aardappelen. Kippen en varkens werden in levenden lijve mee aan boord genomen en van dag tot dag geslacht. Ten behoeven van de zieken en de jonge moeders was er ook nog een koe, die de melk leverde, welke op zoo rechtvaardig mogelijke wijze door den kapitein zelf onder de daarvoor in aanmerking komende opvarenden werd verdeeld... Dat deze schepen, door de overigens niet verwende passagiers uit die dagen, toen al niet erg werden gewaardeerd, blijkt uit den bijnaam, dien zij hadden: „Coffin Ships" of drijvende doodkisten.

Duur waren ze echter niet. De prijzen van een reis van Engeland naar Amerika varieerden tusschen de £ 6.6 en £ 2.2, maar in dit laatste bedrag waren de maaltijden niet inbegrepen. Van de passagiers der lagere klassen werd verwacht dat zij hun eigen levensmiddelen zouden meenemen, zelfs hun eigen kookgerei! Evenmin werden handdoeken verstrekt. De schepen vroegen hooge prijzen voor deze artikelen. Zij vervoerden groote scharen emigranten uit Schotland, Ierland en Wales, die bij hun aankomst aan de haven in den regel volkomen onkundig waren van de omstandigheden waaronder de reis zou worden ondernomen. De zonderlingste tooneelen speelden zich af, want het gebeurde vaak, dat vele passagiers, die bij het betreden van het schip vernamen hoe het met de verzorging was gesteld, nog even naar hun huis terugwilden om alsnog het een en ander te gaan halen!

Het koken geschiedde op het dek door de passagiers zelf. Een groote kachel stond aan elk einde van het schip, en een ieder kon zijn pannetje op het vuur zetten. Maar niet allen tegelijk, daarvoor was geen voldoende ruimte. Dit kon tot ernstige conflicten, bloedige botsingen aanleiding geven, waarbij soms messen en pistolen niet achterwege bleven.

Bleef het schip, tengevolge van tegenwind of boos weer, wat langer onderweg, dan raakte vaak de levensmiddelenvoorraad van tal van passagiers uitgeput. Zij waren verder aange-

Florence huldigt Hitler

(Vervolg van bladz. 1.)

Ieder jaar op 1 en 2 Juli en op 16 Augustus wordt ter eere van de Moeder Gods en ter herinnering aan de overwinning van Monta Pietro, in 1260 op de Florentijnen bevochten, met de Palio geloopen. Deze Palio is een vaandel dat de overwinnende stadswijk in de speciale Palio Kerk van die wijk zal bewaren. Sienna is nl. in 17 (vroeger 24) wijken verdeeld, die elk een wapendier hebben: een eenhoorn, een panter, enz. Elk dier wijken heeft zijn eigen Palio-figuranten, tamboers, hoornblazers, vaandeldragers, pages, in totaal een tiental personen voor iedere wijk. Deze trekken iederen Zondag des zomers door Sienna in een rijk middeleeuwsch costuum met groote pruiken. De hoofdnummers van het programma op den dag der Palio zijn een wedren met paarden en een groote optocht van een 500 personen, in de fraaiste gewaden van brocaat en fluweel, in de meest harmonische kleuren gekleed. Degene, die dit nooit gezien heeft, kan zich de pracht dezer costuums onmogelijk indenken.

Het is wel de hoogste eer, die een Toscaner, nee, die Italië den Führer kan bewijzen, dat hem ter wille de „contrade" van Sienna hun vertegenwoordigers naar Florence hebben gezonden. De Contrade van Sienna hebben de stad alleen verlaten in 1887, om eer te bewijzen aan den gestorven koning Victor Emanuel II, en in 1930 voor het huwelijk van den kroonprins, toen te Rome een Palio werd geloopen.

Het geheele feest heeft een religieuzen achtergrond. De paarden b.v. worden in de kerk gezegend en op den dag van het feest hangen de banieren der stadswijken in de marmeren Domkerk der stad.

Thans de beschrijving van het feest. Een amphitheater uit oude met mos begroeide steenen gebouwd, aan drie zijden omgeven door muren van laurierstruiken en door hooge cypressen, aan de vierde door de achterzijde van het massieve Pitti-paleis.

Naast het paleis biedt een open ruimte in het geboomte een uitzicht op het zon-overgoten Florence met Brunellesco's Domkoepel, waarachter het lachende olijf-groene heuvelland Toscane zich afteekent met gespikkel van villa's en landhuizen.

Duce en Führer rijden eerst door het park, waarin kleurige groepen der spelers van het Florentijnsche voetbalspel, van het spel van de brug uit Pisa en van het Saraceensche steekspel opgesteld zijn. Een prachtig gezicht bieden de ruim 300 figuranten van de Palio, in bonte mengeling, maar toch wijk bij wijk gegroepeerd op het grasveld.

De zijden banieren der verschillende wijken staan in het veld geplant of worden door de vaandrigs achteloos in de hand gehouden. Op den achtergrond de paarden, waarvan enkele met rijk-fluweelen schabrakken zijn bekleed. Boven alles uit wordt de zwart-witte stadsvaan gehouden.

Wanneer de stoet auto's nadert, klinken eenige bevelen. De mannen springen overeind, en nu zien wij eerst recht de prachtige opstelling. Vooraan staan de 24 tamboers, allen in fluweel gekleed en met in vier kleuren beschilderde trommels. Daarachter de zwaard- en vaandelzwaaiers, zes voor iedere wijk.

Op de estrada blazen de trompetters op 16e eeuwsche zilveren chiorine, lange rechte trompetten.

Dan begint onder tromgeroffel het bonte spel der meer dan honderd kleurige vlaggen. De handige „Alferi" zwaaien de banieren rond het lichaam en springen er over heen in vele bewegingen. Het is één stroom van kleuren, een schouwspel van middeleeuwsche pracht. Dan worden de banieren alle tegelijk in de lucht geworpen. De wind stoot ze weg, maar geen der wapperende vaandels wordt gemist, zij worden met de grootste zekerheid weer met één hand opgevangen.

Tot viermaal toe wordt deze vaandelgroet gebracht. Hitler ziet met werkelijk groote belangstelling toe. Mussolini is tevreden over den indruk die het prachtige schouwspel op den Führer gemaakt heeft.

Na afloop verwijderen de vele auto's zich langzaam. Mussolini staande in zijn auto keert zich nog eens om, teneinde nog een laatste glimp van het kleurentafereel op te vangen.